

✱ ΛΙΟ ΤΗΝ ΑΡΜΟΝΙΑΝ ΤΩΝ ΗΧΩΝ ✱

✱ ΜΟΥΣΙΚΗ ΙΔΙΟΦΥΪΑ ✱

✱ ✱ ✱

Οἱ ὀφθαλμοὶ εἶναι ἡ ψυχὴ του. Ἐάν ἀληθεύῃ ὅτι τὸ βλέμμα, αὐτὸς ὁ προβολεὺς τῶν αἰσθημάτων μας μετέχει ἐνταύτῳ καὶ τῶν ψυχικῶν διαθέσεων, εἰ τὸν ξεχωριστὸν δ' αὐτοῦ ἰδισμόν καὶ τὸ ἔντονον τῆς προσηλώσεως ὑποδηλοῦνται ὅλοι οἱ τόνοι τῶν σκέψεων καὶ τῆς ἐμφύτου κλίσεως, εἰς τὸν

μηκύλον *Μανωλίδην*, διαπύρως ζωγραφίζεται ἡ καλλιτεχνικὴ του πλάσις καὶ ἐκ τῶν βλεμμάτων του ὑποφαίνεται τὸ Μουσικὸν ὄνειρον, ὅπερ τῷ ἀσφαλιζει τὴν ἐντελὴ εὐστοχίαν καὶ τὴν λαμπρὰν φήμην τοῦ μέλλοντος. Ἢ σήμερον πανεὐέλπις ἐμφάνισίς του, χαρίζει τὴν ἐντύπωσιν ἑνὸς ἐκκολαπτομένου ταλάντου, ὅπερ μὲ τὸ μεδίωμα τῆς εὐτυχίας, ἐν καταπληκτικῇ σπουδῇ, καλλιεργεῖ ὁ μικροσκοπικὸς αὐτὸς ἀριστοτέχνης, ὑπὸ τὴν μαγείαν τῶν μικρῶν δακτύλων τοῦ ὀποίου ἀπὸ τῶρα μεταρσιοῦται ἡ ψυχὴ εἰς ἓνα κόσμον ὀνειρῶν, εἰς ἓνα παράδεισον αἰσθητικῆς ἀπολαύσεως.

✱

Πεφλημένον τέχνον τοῦ Εἰσαγγελέως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν κ. *N. Μανωλίδου*, τοῦ ἀδάμαντος αὐτοῦ τῆς Ἑλληνικῆς Δικαιοσύνης, μὲ θάρρος, μὲ δύναμιν, μὲ βαθὺ αἰσθημα, μ' ἐκδήλωσιν ἰσχυρᾶς ἰδιοφυίας, δαδουχεῖται νῦν θριαμβευτικῶς εἰς τὸ διὰ τῆς ἀλματικῆς αὐτοῦ πρού-

✱ ΠΑΝΟΣ Ν. ΜΑΝΩΛΙΔΗΣ ✱

δου μεταβαλλόμενον ὁσημέραι εἰς ναὸν Τέχνης ἀνυπέρβλητον παρ' ἡμῖν Ὄρειον, καὶ εὐαγγελίζεται τὴν ἀνατολὴν λαμπροῦ ἀστέρος, ὅστις δειλὰ ἀκόμη ὑπὸ φώσκει ἐπὶ τοῦ Μουσικοῦ τῆς πατρίδος μας στερεώματος.

Ἡ Μουσική δὲν εἶναι ἐπιστήμη, εἶναι δῶρον. Εἰς τὸν μικρὸν Ἕλληνα αὐτὸν βιολιστὴν ἢ Φύσις ἐρόυσεν ἀφθονοῦ τὸ φῶς της, καὶ ὁ κόσμος, ὁ ὠραῖος καὶ εὐαίσθητος κόσμος τῶν Ἀθηναίων, πολὺ ἐνωρίς, πρὸ τοῦ μεγάλου κοινού, θά χειροκροτήσῃ καὶ θά ἀνευφημήσῃ τὸ μουσικὸν δαιμόνιον τοῦ ἀγγελικοῦ παιδίου, εἰς ὃ ἡ Δημιουργία φαίνεται, ὅταν ἐγεννήθῃ, ἐνέκλεισεν ἐντὸς τῆς μικρᾶς ψυχῆς του, δλόκληρον τὸν μουσικὸν παλμόν της.

(Μάρτιος 1914)

Ι. ΑΡΣΕΝΗΣ

ΔΑΚΡΥΛΑ

ΣΤΗΝ ΨΥΧΟΝ ΛΓΧΙΗ ΜΟΥ

ἈΠΟΣΤΑΜΕΝΗ καὶ γλωμὴ σὰν πλάγιασες σιμά μου,
καὶ ἀκουσα τὰ χεῖλη σου σιγὰ νὰ ψιθυρίζουν
μὲς· τῆς νυκτὸς τὴν ἐρημιά, μονάχα τ' ὄνομά μου,
Δὲν ἐνοουσα πῶς ἄγγελοι χροσοῦ σὲ τριγυρίζουν.

*

Κι' ἐγείρα ἦσυχος κι' ἐγὼ μῦσα στὴν ἀγκαλιά σου,
νὰ σὲ κοιμήσω ἦσυχά μὲ τὰ γλυκὰ φιλιὰ μου.
Νὰ ὄῃς στὸν ὕπνο τὸν βαθὺν τὰ τόσα ὄνειρά σου
ποῦ φτερουγίζουν γύρω σου μαζὶ μὲ τὴ λαλιά μου.

*

Κοιμᾶσαι! . . . Πάντ' ἀκίνητη καὶ ἡ αἰγὴ προβάλλει,
Γύρω σου ψάλλον τὰ πουλιά, ἀντιλαλεῖ ἡ φύσις,
Ὁ Ἥλιος πάντα γελαστός, χροσοῦ σὲ περιβάλλει
καὶ σὰν τ' ἀγρὸ τὸ λούλουδο σὲ καρτερεῖ ν' ἀνθίξῃς.

*

Γιὰ δὲν ἴμιλεις; Γιὰτὶ γλωμὴ καὶ μαραμμένη τόρα,
στέκεις ἀκίνητη, βωβὴ σὲ σκέπτεις βυθισμένη;
Σήκω καὶ κῦτα γύρω σου, εἶναι ἐκεῖν' ἡ ὥρα,
ποῦ ἡ πλάσι μὲ τ' ἀμάραντα λουλούδια σὲ προσμένει.

*

[Γελᾷ! . . . στὰ χεῖλη ἀνθίζει χαροπὸ τὸ γέλιο. Τί νὰ θέλῃ;]
Ἄλλὰ τί βλέπεις; πές το μου καὶ μένα. Ἀφηντίσου.
Ἄ! . . . νοιώθω! βλέπεις· κεῖ ψηλά ποῦ οἱ χροσοῦ ἄγγελοι
γελοῦν καὶ παίζουν χαροποὶ μὲ τὴν ἀγνὴ ψυχὴ σου.

*

Κι' ἐγὼ, στὴ σκοτεινιά τῆς γῆς ἓνα πουλὶ μονάχο,
μ' αὐτὰ τὰ δυὸ τὰ λούλουδα π' ἀφήκες μαραμμένα,
Στῆς θάλασσας τὴν ἐρημιὰ κτυπιέμαι σὰν τὸ βράχο,
Πάντα μὲ πόνο στὴν καρδιά, μὲ μᾶτια δακρυνομένα.

ΑΛΕΞ. Ν. ΜΠΑΛΑΣΚΑΣ

